

1893-08-01

AFSENDER

Johan Rohde

MODTAGER

Emil Hannover

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Dateringsbegrundelse:

Datering i brev.

Afsendersted:

Tønning

Omtalte personer:

Alice Hannover

Arkivplacering:

Den Hirschsprungske Samling

DOKUMENTINDHOLD

Hannovers seneste brev tyder på bedring i hans forhold til Alice Hannover, og det glæder Rohde. Rohde opfordrer ham dog til at stå fast, og ikke vise sig for imødekommende. Det er vigtigt at Alice Hannover vender hjem til ham af egen fri vilje, og ikke presses dertil. Derfor mener Rohde også, at Hannover bør foretage sin forestående udlandsrejse alene. Rohde understreger vigtigheden af en udlandsrejse, så Hannover også kan komme på afstand af den sladder som hans ægteskabelige problemer har forårsaget. Rohde har forståelse for Hannovers ønske om at forkorte sit planlagte ophold i Tønning, så han kan komme udenlands og på længere afstand af sin hustru. Han beder Hannover sende nyt om sagens udvikling.

TRANSSKRIFTION

Victoria Hôtel D. 1-VIII-93.

Tønning. Slesvig.

Kjære Hannover!

Deres sidste Brev synes jo at tyde paa lysere Dage for Dem og har derfor glædet mig, skjønt jeg meget godt forstaar Deres Skepsis.

Jeg har i Anledning af, hvad De fortæller mig kun én Ting at sige Dem. Jeg vil paa

det indstændigste bestyrke Dem i Deres Forsæt om at vise Fasthed, netop nu. Der er dog intet Kvinden i alle sine Luner har mere Respekt

for end mandig Styrke. Deres Kone maa naturligvis tilbage til Dem, baade for Deres Skyld og for sin egen. De ere begge for gode til, at de ikke igjen skulde komme sammen —

Men Deres Kone maa naturligvis bringes til at vende tilbage af sig selv. Jeg mener ikke at hun skal komme hjem som den bodfærdige, ydmygede; — men hun skal komme hjem som den, der gjerne vil hjem, af

egen Drift. — Ja jeg troer endogsaa, at jeg vilde raade Dem til at gjøre Deres Rejse til Udlandet alene, for at Deres Kone kan blive grundigt helbredet; —

[2]

et Tilbagefald eller selv et svagt Tilløb til et saadant er jeg bange for, at De ikke vilde

kunne overleve — Der er jo Grænser for, hvad et Menneske kan udholde — og dette maa derfor være en Umulighed.

Jeg siger Dem dette, fordi De i Deres Brev fortæller, at De længes saaledes, at De havde mest Lyst til strax at rejse ud og hente Deres Hustru hjem.

Endelig er der en anden Grund — en for mig egentlig ganske uvæsentlig — De synes i Deres nervøse Tilstand at have været en Del irritabel ligeoverfor Byens Sladder. Naturligvis forstaar jeg at man intet har nægtet sig. Men af Hensyn hertil var naturligvis ogsaa det ovenstaaende den heldigste Udgang.

Men hvorom alt er. Vi har altsaa Haab om, at De og Deres Kone atter kan finde hinanden, og det er jo dog det glædeligste, jeg har hørt fra Dem i lang Tid.

[3]

Ja hvad jeg har sagt er naturligvis ikke andet end, hvad De har sagt Dem selv mange Gange.

Det er sandt[,] jeg havde efter et tidligere Brev haabet, at De vilde slaa Dem til Ro her i nogen Tid. Nu skriver De at De kun bliver her et Par Dage.

Men jeg forstaar naturligvis, at De søger til et Badested for at blive saa grundigt separeret som muligt.

Med venlig Hilsen

Deres

Johan Rohde

Lad mig høre et Par Ord om, hvorledes ellers Sagen udvikler sig.

Har intet hørt fra fælles Venner.

Victoria brieve d. 1-~~VIII~~ - 9/3.

Tonning. Slesvig.

Rohde

Kjære Hannover!

Dens sidste Brev synes jo at byde paa tyve Dage
for Dem og naar derfor gæder mig, ligesom jeg vel
gerne godt forstaaer Dens Skepsis.

Jeg har i Anledning af, hvad De fortæller mig
være en Ting at sige Dem - Jeg vil paa
det indtrængigste bedes Dem i Dens Forsæt
om at vise Fasthed, netop nu. Der er dog
intet Krivden i alle sine Læner har mere Respekt
for end mandig Stykke. Dens Komme maa
naturligvis tilbage til Dem, takke for Dens
Skyld og for sin egen. De er borte for gode
til, at de ikke igjen skulde komme sammen -

Men Dens Komme maa naturligvis bringes til
at vandre tilbage af sig selv. Jeg mener ikke
at hun skal komme hjem som den borte
dige, glemmede; - men hun skal komme
hjem som den, der gjaar til hjem, af
egen Drift. - Ja jeg tror endog, at
at jeg ild raader Dem til at gaa Dens
Reise til Ulandet alene, for at Dens
Komme kan blive grundigt helbredt; -

et Tilbrøpfeld eller selv et oragf Tillid til et
sandant er iij lange for, at De ikke vilde
kunne arleve - Der er jo Gorennes for, hvad
et menneske kan udholde - og dette man derfor
var en Umulighed.

Jeg siger Dem dette, fordi De i Dem Brev
fortæller, at De lange søvnløse, at De havde
meget lyst til at træde ud og hente Dem
Kirsten hjem -

Endelig er der en anden Grund - en for mig egentlig
ganske uoverskuelig - De synes i Dines nervøse
Tilstand at han var en Del irriteret lige
overfor Byens Slæde - Nærliggende forstærker
at man intet har nægtet sig. Men af Henøyn
helst var naturligvis ogsaa omstændighed den heldigste
Nedgang.

Men herom alt er - Vi har allerede skrevet
om, at De og Dem Kom eller kan finde
hinanden, og det er jo det gradvise, og
har vist for Dem i lang Tid -

Ju hved ig har sagt er naturlige ikke andet
fuld, hvad De har sagt Dem selv mange
Gange.

Det er sandt ig havde efter et tidlige
Brev maattet, at De vilde sige Dem
for at her i nogen Tid. Nu bliver De
at De rimeligvis har et Par Dage
Om ig fortæller naturlige, at De siger til
at Brevet for at hvis det giver sig selv
med som muligt.

Med venlig Hilsen

Dem

Christian Andersen

Lat mig høre et Par ord om, hvordan det
Sagen udvikler sig.

Har intet hør for jeres Venner.